Р Е Ш Е Н И Е
№ 2466

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в открито заседание на 04.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7040** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от С. Е. Д., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/15.11.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Р. акт се обжалва като незаконосъобразен в частта на определени задължения по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. в размер на 3540 лв. заедно с начислените лихви за забава. Иска се същият да бъде отменен. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. оспорва жалбата, като по същество моли съда да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1201969/08.03.2012 г., изменена със заповед за възлагане на ревизия № 1204658/19.06.2012 г., издадени от Т. Б. Г., началник на сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на С. Е. Д., като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. и 2006 г. и по чл. 48 от ЗДДФЛ за данъчни периоди 2007 г., 2008 г. и 2009 г., като същата е повторна и е във връзка с решение № 366/20.02.1012 г. на директора на дирекция „О.". Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за

ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 1204658/02.08.2012 г., връчен на задълженото лице. Р. доклад съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК, връчен е на ревизираното лице. Ревизираното лице е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е подало възражение срещу ревизионния доклад. Ревизионното производство е завършило с издаването на обжалвания в производството пред настоящата инстанция ревизионен акт, с който на С. Е. Д. са определени задължения за данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. С решение № 925/23.05.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" е отменен ревизионния акт в частта му на установения резултат по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2006 г. и е изменен ревизионния акт като установения със същия резултат по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за данъчен период 2005 г. в размер на 3657, 60 лв. е определен на 3540 лв. заедно със съответните лихви, като в тази част ревизионният акт е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция.
По време на ревизионното производство от органите по приходите са предприети процесуални действия, подробно описани в констативната част на ревизионния доклад, с цел обективното установяване на фактите и обстоятелствата, имащи значение за извършването на ревизията. В хода на ревизионното производство на лицето е било връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения № 1494-18-40/19.03.2012 г., като в отговор на това искане от лицето са били представени обяснителна записка и нотариални актове от 09.12.2005 г. за покупка на жилище за заплатена сума от 17 000 лв., декларация от Л. Д. Д. (майка на жалбоподателя) за предоставена през м. ноември 2005 г. сума в размер на 8000 евро, запис на заповед от 07.12.2005 г. относно получена сума в размер на 25 000 лв., лотариен билет за печалба в размер на 10 000 лв. и депозитна бележка за предоставянето му. В хода на ревизионното производство не са били кредитирани твърденията за получената сума в размер от 8000 евро от майката на жалбоподателя. По отношение на предоставената сума от 25 000 лв. е била извършена проверка на имущественото състояние на лицето, предоставило заема – Т. К. С.. В хода на ревизионното производство е било представено писмено заявление, в което лицето е потвърдило отпускането на заема от 25 000 лв., като е представило и удостоверение за вписвания, отбелязвания и заличавания на имоти, издадено от Агенцията по вписванията, както и банково извлечение за получена сума в размер на 91 212 долара на 24.07.2002 г.След анализ на събраните доказателства ревизиращите органи са направили извода за недоказаност на предоставената парична сума от посоченото лице. От страна на ревизиращите органи е била извършена съпоставка по години на имущественото и финансовото състояние на жалбоподателя и направените разходи с получените доходи. Съставена е и справка за разполагаемите средства, отразяваща движението на парични суми в брой, като за периодите 2005 г. и 2006 г. е установен недостиг на парични средства за всяка от годините и въз основа на това е направен извода за наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК. За 2005 г. съпоставката на средства, определена като разлика между общите приходи и общите разходи е определена като отрицателна в размер на 17 489, 75 лв., установено е превишение на разходваните над постъпилите парични суми в брой, поради което основата за облагане с данък по ЗОДФЛ (отм.) е

определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Паричният недостиг е приет за доходи с недоказан произход, които са включени в данъчната основа за облагане за 2005 г. и след извършване на корекция в декларираните данни е определен данък за внасяне в размер на 3 657, 60 лв., както и лихви за забава, изчислени до датата на ревизионния акт. Р. акт е обжалван по административен ред, като с решение № 925/23.05.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" е отменен ревизионния акт в частта му на установения резултат по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2006 г. и е изменен ревизионния акт като установения със същия резултат по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за данъчен период 2005 г. в размер на 3657, 60 лв. е определен на 3540 лв. заедно със съответните лихви, като в тази част ревизионният акт е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция.
По делото е приета и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, заключенията на която не са оспорени от страните.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.
По същество същата е неоснователна по следните съображения:
С обжалвания ревизионен акт на С. Е. Д. е определен за внасяне данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за данъчен период 2005 г. в размер на 3657, 60 лв., като с решението на решаващия административен орган ревизионният акт е изменен и е определен данък в размер на 3540 лв. заедно със съответните лихви, като в тази част ревизионният акт е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция.
От оплакванията, съдържащи се в жалбата се установява, че жалбоподателят възразява, че при ревизията не са взети предвид получените от него заемни средства в размер на 25 000 лв. от Т. К. С. и получената сума от неговата майка Л. Д. Д. в размер на 8 000 евро. Оплакванията, съдържащи се в жалбата са неоснователни, като изводите на ревизиращите органи за недоказаност на произхода на средствата са правилни.
Настоящата съдебна инстанция прави извода, че при формирането на началната разполагаема сума на жалбоподателя основателно не е взета предвид сумата от 8 000 евро лв. в брой, която сума, както се твърди от жалбоподателя е била предоставена от неговата майка Л. Д. Д.. Като доказателство по спора е представена декларация от Л. Д. Д., в която същата посочва, че през м. ноември 2005 г. е дала на сина си С. Е. Д. сумата от 8000 евро за негови нужди и плащания през годините – 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. В подадено обяснение до органите по приходите от 07.05.2012 г. жалбоподателят е посочил, че представя декларацията едва при повторното ревизионно производство предвид обстоятелството, че майка му не живее в Република Б. и за периода, в който се е върнала му е дала и нотариално заверената декларация. Едновременно с това правилно ревизиращите органи са констатирали противоречие между това обяснение и даденото обяснение в хода на първоначалната ревизия, като видно от същото (представено като доказателство по спора и дадено на 11.05.2011 г.) жалбоподателят е посочил, че сумата от 7600 евро е получил от работата си в Испания, за където е заминал през м. март 2009 г.и се е върнал в края на 2009 г. Както правилно е отразено в решението на решаващия административен орган твърденията

за получена сума в посочения размер от неговата майка, жалбоподателят е посочил за първи път едва при повторното ревизионно производство, като от събраните по делото доказателства не се установява обстоятелството неговата майка да е разполагала с посочените парични средства. Доказателства в тази насока не са представени и в производството пред настоящата инстанция. Действително, като доказателство по спора е представен документ, издаден от испанските власти и удостоверяващ, че Л. Д. Д. е работила в Испания 459 дни към 09.09.2009 г. има отработени 1 година, 3 месеца и 4 дни, но в документа не е посочен получавания от лицето доход. В тази връзка настоящата съдебна инстанция съобразява и разпоредбата на чл. 116, ал. 1 от ДОПК, съобразно която в случай, че за установяване на задълженията на ревизираното лице е необходимо да се изяснят факти и обстоятелства извън територията на страната, задължение на ревизирания е да представи доказателства за изясняването им. Както в хода на ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция не са представени доказателства, от които да може да се направи извод, че майката на жалбоподателя е подала за 2005 г. данъчна декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ (отм.), както не са представени доказателства относно размера на доходи, получени извън страната, нито пък доказателства, които да установяват плащане на данък върху дохода в друга държава. Предвид събраните по делото доказателства правилно ревизиращите органи не са кредитирали твърденията на жалбоподателя и на неговата майка и правилно пир формирането на паричния поток на жалбоподателя не е взета предвид сумата от 8000 евро.

Правилно също така ревизиращите органи са приели за недоказано обстоятелството на предоставянето на жалбоподателя на сумата от 25 000 лв. от лицето Т. К. С.. Като доказателство по спора е представен запис на заповед от 07.12.2005 г., съобразно съдържанието, на който С. Е. Д. безусловно и неотменимо се задължава да плати сумата от 25 000 лв. на Т. К. С.. Правилни са изводите на ревизиращите органи, а и на решаващия административен орган, че представеният запис на заповед не може да докаже нито сключването на договор за заем, нито пък реалното получаване на посоченото сума от 25 000 лв. предвид обстоятелството, че същият се използва за обезпечителна цел, ако е сключена сделка, от която произтича задължение за издателя, но сам по себе си като ценна книга не е доказателство за изпълнението на сделка, в процесния случай за реалното предаване на паричната сума. От събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин, че лицето, което се твърди, че е предоставило заема действително е притежавало в наличност спестявания към датата на съставяне на записа на заповед. Така направените изводи не се отричат от представеното в ревизионното производство частично банково извлечение от 2002 г. Със същото не може да се докаже, че лицето е разполагало с посочената сума и през 2005 г. Събраните в предходното ревизионно производство доказателства за продажбата на два имота за 10 934, 90 лв. по нотариален акт от 04.09.2012 г. и 7 610, 30 лв. по нотариален акт от 09.11.2004 г., както и получени средства по заем от Л. М. С. (съпруга на Т. К. С.) в размер на 3 920 лв. и 16 660 лв. също така не могат да обосноват доказване на обстоятелството на наличието на посочената парична сума в размер на 25 000 лв. у лицето Т. К. С. и предоставянето на същата на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Аргумент в посочената насока е и обстоятелството, че от събраните по делото доказателства се установява, че по имуществената партида на Т. К. С. са налице данни за закупен имот на 04.08.2005 г.,

обезпечен с ипотека, вписана на 05.08.2005 г. във връзка с получен от същия заем от [фирма] на стойност 16 000 евро. Отделно от това, не са представени доказателства за връщане на получените суми и като се съобразява падежа на задължението от 07.12.2006 г., посочен на записа на заповед. Правилни са изводите на ревизиращите орани, че условия за действителността на договорите за заем е реалното предоставяне на паричните средства от заемодателя на заемополучателя. За да се установи, че договорите за заем са действителни следва лицето – заемодател да притежава сумата, предмет на договора и същата да е реално предадена. В процесните случаи от представените по делото доказателства не се установи по несъмнен начин Т. К. С. да е притежавал сумата, които я предоставил в заем на С. Е. Д.. Следователно при липсата на писмени доказателства за движение на парични суми по банкови сметки на жалбоподателя и на посоченото като заемател лице, както и на доказателства, че последното действително е разполагало с възможност да предоставя средствата, то законосъобразен е изводът на органите по приходите, че не следва да бъдат признати сумите по посочения запис на заповед в приходната част на сравнителната таблица.

Относно приложението на чл. 122 от ДОПК – несъответствието между декларираните и получените доходи и имущественото и финансово състояние на ревизираното лице представлява обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК, поради което е налице основание за определяне на данъчната основа по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК. По отношение на приложимостта на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК. Съгласно посочения текст органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа, когато декларираните и/или получени приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период. Следователно, редът, който следва да спазват ревизиращите органи при извършването на ревизия по чл. 122 от ДОПК е регламентиран в чл. 122, ал. 2 от ДОПК и чл. 124, ал. 1 от ДОПК. Посоченият ред в процесния случай е спазен от ревизиращите органи. Съгласно чл. 122, ал. 2 от ДОПК за определянето на основата за облагане с данъци органът по приходите взима предвид относимите обстоятелства за процесния случай, посочени в чл. 122, ал. 2, т. 1-16 от ДОПК. В процесния случай органите по приходите са взели предвид относимите обстоятелства. На ревизираното лице е било връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, с което са били изискани всички документи относно източниците и размера на доходите на ревизираното лице за ревизираните периоди, както и доказателства относно произхода на наличните парични средства в брой. От ревизираното лице е поискано представянето на документи относно вида на притежаваното движимо и недвижимо имущество, финансови активи, банкови сметки, притежавани парични средства в брой, вземания от трети лица и други, описани подробно в обстоятелствената част на ревизионния доклад. След анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства ревизиращите органи са приели наличието на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т.

7 от ДОПК – получените доходи на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период, поради което основата за облагане с данъци следва да бъде определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Изготвено е уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, с което ревизираното лице е било уведомено, че основите за облагане с данък за всяка една от ревизираните години ще бъдат определени по реда на чл. 122 от ДОПК. В хода на ревизионното производство са били отправени и искания за предоставяне на документи и запитвания до външни институции и трети лица. Следователно, в хода на ревизионното производство от страна на органите по приходите са били извършени поредица от процесуални действия, в резултат, на които са събрани доказателства, които имат значение за законосъобразността на ревизионния акт. Следва да се има предвид и обстоятелството, че ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, а съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. Правилно в тази връзка и решаващият административен орган в решението си прави извода, че тежестта за насрещното доказване е изцяло върху ревизираното лице. С оглед на изложеното следва извода за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт.

С оглед претенцията на ответника по спора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същата за основателна с оглед изхода на спора, като на ответника в съответствие с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 352, 40 лв. Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. първо от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. Д. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/15.11.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., в частта му, с която е установено задължение за заплащане на сумата в размер на 3540 лв. и съответните лихви, като неоснователна.

ОСЪЖДА С. Е. Д. да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 352, 40 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: